

Barcelona, 29 de desembre de 2011

ANY IV. núm. **151**

Any 2012

Quan fem dringar les copes de cava per celebrar l'arribada de l'any 2012, quan les pregàries i els cants trenquin el silenci de la nit als monestirs i les capelles en el moment de canviar de guarismes, quan la Torre Agbar dispari els llums multicolors per acompanyar les darreres campanades i registri en el seu perímetre la màgia del nou número, creences determinades de la New Age (Nova Era) trobaran el seu caldo de cultiu. Resulta cíclic que en moments particulars de la història es plantegi la fi del món o s'enunciïn grans

successos apocalíptics. El calendari maia proporciona, amb la interpretació críptica de les seves profecies, una promesa de canvi important en la Humanitat. Roland Emmerich va dirigir la pel·lícula *2012 / Dr. Cadman's Secret*, apuntant a una gran transformació que conduirà a un nou nivell de consciència, abans impensable. L'odi i la guerra cediran la seva força a impulsos de l'amor i de l'harmonia. L'era d'Aquari desembocarà en l'abundància i la prosperitat. El 22 de desembre de l'any que avui comencem marcarà la fi de la por i la Humanitat es trobarà davant del seu gran dilema: destruir-se ella mateixa o inaugurar una nova època a la llum d'una consciència nova.

Subjau en aquestes creences, que tenen partidaris convençuts i detractors escèptics, una aspiració humana cap al bé, l'amor i la pau. Hi ha tres postures que convé analitzar. La primera, l'acceptació acrítica de les previsions apocalíptiques, fonamentades en la interpretació de missatges xifrats en pedres, en lectures esotèriques dels textos bíblics. Hi ha una proposta de treball personal, però tot sembla que ve fet de manera mecànica. Es tracta d'un terreny ben adobat per a ments paranoiques i persones crèdules. La segona, un rebuig a aquestes prediccions i un menyspreu de les persones que les comparteixen a través d'una desqualificació de les seves creences que es consideren bajaranades i preses de pèl. Un escenari perfecte per a caràcters dogmàtics i intolerants. La tercera, una actitud de discerniment. Si es vol netejar l'aigua de la palangana en la qual es renta un nen, no és sensat llençar l'aigua per la finestra amb el nen a dins. Detectar les aspiracions que bateguen en aquestes persones resulta indispensable.

La transformació, un major grau de consciència, la pau, l'harmonia interior, el respecte a la naturalesa, una ètica ecològica, la famosa connexió psíquica... són béns desitjables.

L'abandonament de la vida espiritual no ens condueix a la fi del món, sinó al final d'aquest món. La indignació que ha circulat pels nostres carrers i places indica, amb les seves llums i les seves ombres, el rebuig d'un món material, on l'economia i les finances s'han constituït en les divinitats absolutes, així com el desig

d'un món més frater i just, on els febles i pobres no quedin marginats. El mite del progrés continu, tant material com social, s'ha fet miques. Caldrà retrocedir als nostres nivells de benestar d'etapes anteriors. El ritme actual de vida no és sostenible per a les grans capes de la població. Els privilegiats s'hauran d'obrir a la solidaritat i al bé comú si no volen sucumbir sepultats sota el pes del seu propi or. Jesús va ser clar en la denúncia: «No podeu servir alhora Déu i el diner» (Lc 16,13). Com realitats últimes i absolutes, són incompatibles. L'economia, si no està al servei dels homes i les dones, es converteix en el seu dominador. L'any 2012 és una gran oportunitat per posar les coses al seu lloc.

Lluís Serra Llansana
Secretari general

Acte acadèmic en commemoració del 15è aniversari de *Vita consecrata* • URC i Facultat de Teologia de Catalunya
15 de desembre de 2011

Salutació del P. Màxim Muñoz, president de l'URC

Mons. Lluís Martínez Sistach, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier de la Facultat de Teologia de Catalunya

Mons. Romà Casanova, bisbe delegat de la Conferència Tarraconense per a la Vida Consagrada

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe-Bisbe d'Urgell i secretari de la CET

Degà-President de la FTC, Armand Puig

Sr. Director General d'Afers Religiosos, Xavier Puigdollers

Mn. Josep M. Turull, Rector del Seminari de Barcelona

Sr. Director de la Fundació Blanquerna, Andreu Ibarz

Gna. Margarida Bofarull, Vicepresidenta de la CONFER

Delegats de Vida Consagrada dels Diversos Bisbats

Superiors i Superiores Majors

Saludo de forma muy especial a Mons. Tobin. Sea bienvenido a esta tierra catalana, que ha sido cuna de tantas congregaciones religiosas y donde han arraigado tantas otras que han dejado una huella profunda. Ciertamente, sin el testimonio y la acción de la Iglesia en su conjunto, y de forma muy especial de los monasterios y congregaciones religiosas, Catalunya no se entendería en sus diversas dimensiones: culturales, educativas, religiosas, sociales,

asociativas e incluso políticas. Así lo han reconocido nuestros obispos en sus cartas pastorales *Arrels cristianes de Catalunya* y *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*.

Mons. Tobin, P. Tobin, estamos muy contentos de tenerle entre nosotros y poder escucharle como religioso y como servidor de los religiosos y religiosas de todo el mundo como secretario de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y Sociedades de Vida Apostólica.

Amb goig i agraïment us saludo en nom de la Unió de Religioses i Religiosos de Catalunya, que organitza aquest acte juntament amb la Facultat de Teologia de Catalunya, a la qual volem mostrar el nostre agraïment més sincer.

El motiu d'aquesta trobada ens el proporciona el 15è aniversari de l'exhortació apostòlica postsinodal *Vita consecrata* sobre la vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món, signada pel beat papa Joan Pau II el 25 de març del 1996.

Era el fruit del tercer sínode que Joan Pau II va voler dedicar a les tres grans formes de vida de l'Església: la dels ministres ordenats, la dels laics i la dels consagrats. Era un desplegament i actualització d'una part important de *Lumen gentium*, que, enllaçant amb la tradició més genuïna de l'Església, el Vaticà II contempla com aquest Poble de Déu format per una gran diversitat de carismes i ministeris al servei de la seva missió evangelitzadora.

Així ho afirma el document, que ens ofereix una imatge molt rica de l'Església:

«Aquest Sínode, que segueix els dedicats als laics i als preveres, completa l'anàlisi de les peculiaritats que caracteritzen els estats de vida volguts pel Senyor Jesús per la seva Església. En efecte, si en el Concili Vaticà II es va assenyalar la gran realitat de la comunió eclesial, en la qual convergeixen tots els dons per a l'edificació del Cos de Crist i per a la

missió de l'Església en el món, en aquests últims anys s'ha advertit la necessitat d'explicitar millor la identitat dels diversos estats de vida, la seva vocació i la seva missió específica en l'Església. La comunió en l'Església no és doncs uniformitat, sinó do de l'Esperit que passa també a través de la varietat dels carismes i dels estats de vida. Aquests seran tant més útils a l'Església i a la seva missió, com més gran sigui el respecte de la seva identitat. En efecte, tot do de l'Esperit és concedit a fi que fructifiqui per al Senyor en el creixement de la fraternitat i de la missió.» (*Vita consecrata*, 4)

El sínode dedicat a la Vida Consagrada va tenir lloc el 1994 i va ser llargament preparat pel conjunt de l'Església, especialment pels bisbes i pel col·lectiu de religiosos i religioses. Aquests van celebrar un any abans un important congrés i van publicar un document amb el títol *Carismes en l'Església per al món. La vida consagrada avui*. La celebració del sínode va ser una experiència eclesial de comunió molt especial, que el mateix Papa subratlla en el número 50 de l'exhortació postsinodal *Vita consecrata*.

Aquest document, escrit amb molta estimació envers les diverses formes de vida consagrada i que constitueix un profund i sincer reconeixement d'aquesta forma de vida en el seguiment de Jesús pobre, cast i obediènt, és molt realista i equilibrat en el balanç dels anys de renovació

conciliar, conté una gran riquesa teològica i ofereix orientacions molt lúcides respecte als diversos aspectes de la vida i missió dels consagrats.

Voldria subratllar-ne, a més, la forma com insereix la vida consagrada en aquesta comunió eclesial formada per diversitat de carismes i ministeris. A *Vita consecrata*, 3, s'afirma literalment:

«La presència universal de la vida consagrada i el caràcter evangèlic del seu testimoni mostren amb tota evidència —si és que fos necessari— que no és una realitat aïllada i marginal, sinó que abasta tota l'Església. Els Bisbes en el Sínode ho han confirmat moltes vegades: “de re nostra agitur”, “és una cosa que ens afecta”. En realitat, la vida consagrada és al cor mateix de l'Església com a element decisiu per a la seva missió, ja que “indica la naturalesa íntima de la vocació cristiana” i l'aspiració de tota l'Església Esposa cap a la unió amb l'únic Espòs. En el Sínode s'ha afirmat en diverses ocasions que la vida consagrada no només ha exercit en el passat un paper d'ajuda i suport a l'Església, sinó que és un do preciós i necessari també per al present i el futur del Poble de Déu, perquè pertany íntimament a la seva vida, a la seva santedat i a la seva missió.»

Per aquesta raó, al començament del document, el Papa indica que no està adreçat només als instituts de vida consagrada i societats de vida apostòlica, sinó també «a l'episcopat, al clergat i a tots els fidels».

És per això que en aquest acte valorem molt especialment, a més de la presència dels superiors i superiores majors i de religiosos i religioses, la participació dels bisbes de les esglésies amb seu a Catalunya, dels preveres diocesans i dels responsables —clergues i laics— de diverses institucions eclesials i civils. Per a nosaltres és un goig compartir amb tots vosaltres, amb senzillesa i alegria, el que som i el que fem, que volem continuar posant al servei de tota l'Església i la societat. Volem ser constructors decidits d'una Església de comunió en la diversitat de carismes i ministeris, on tots som necessaris, i d'una societat fraterna i justa, sensible també als valors transcendents i espirituals de l'Evangelí.

«Comunió i diàleg» va ser precisament el lema amb què vam voler celebrar els 30 anys de l'URC l'any passat. *Comunió i diàleg* entre les diverses congregacions, amb els nostres pastors i amb les altres formes de vida cristiana que conformen el cos de Crist que és l'Església.

Ho fem en uns moments en què, juntament amb tota l'Església, estem passant per temps difícils però apassionants, en els quals ens necessitem més que mai els uns als altres no per sobreviure, sinó per continuar donant testimoni del Regne com a comunitat fraterna. Un Regne que, com ens va advertir Jesús, no avança segons els criteris dels èxits mundans, sinó com la llavor que creix sense que se sàpiga com, com el petit llevat, com la xarxa que arreplega de tot i que cal destriar, com la llavor que ha de créixer enmig de pedres, cards i jull, però que és molt fecunda per poca terra bona que trobi.

El context actual ens demana intensificar més la fraternitat, la comunicació, la valoració mútua de les grans riqueses que entre tots tenim i podem oferir. La perspectiva d'una Església més pobra i reduïda, però més evangèlica i significativa, per una banda, ens fa por, però, per una altra, estimula la nostra confiança en l'acció de l'Esperit i, per tant, ens obre a una gran

esperança. La litúrgia d'Advent en aquests dies ens ho recorda contínuament, com també l'afirmació paradoxal de Sant Pau: «És quan sóc feble que sóc realment fort».

De fet, crec que són molts els signes que com a Església, uns i altres, estem oferint de qualitat evangèlica, de diàleg amb les persones i la cultura, de gestos concrets i significatius en favor dels preferits del Regne, que són els més pobres, especialment en aquests temps de greu crisi econòmica.

És en aquests temps difícils que, en la vida religiosa i des de la vida religiosa, volem parlar d'esperança: esperança rebuda, viscuda i oferta.

Una de les frases potser més citades de *Vita consecrata* és la que trobem al núm. 110: «Vosaltres no solament teniu una història gloriosa per recordar i explicar, sinó *una gran història per construir!* Tingueu els ulls fets en el futur, vers on us impulsa l'Esperit per continuar fent grans coses amb vosaltres».

Per parlar, doncs, de la vida religiosa avui com a «esperança en temps difícils» hem invitat Mons. Tobin, a qui breument vull presentar.

Mons. Joseph William Tobin, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, és Redemptorista. Nascut el 3 de maig de 1952 a Detroit, Michigan, EUA, és el més gran d'una família de 13 germans. Captivat pel testimoni dels Redemptoristes, que tenien comunitat en

aquesta ciutat, va ingressar en aquesta congregació i hi va professar el 5 d'agost de 1973. Va fer estudis de filosofia i teologia, amb especialització en Educació religiosa i Teologia Pastoral.

Ordenat l'1 de juny de 1978, amb 26 anys va treballar durant anys amb immigrants hispans a la Parròquia del Sant Redemptor a Detroit i després a la Parròquia de Sant Alfons a Chicago.

Va ser vicari episcopal de l'Arxidiòcesi de Detroit del 1980 al 1986. Va ser elegit Consultor General de la seva Congregació el 1991 i Superior General el 1997. Romandrà en aquest servei 12 anys. Durant aquest temps va ser vicepresident de la Unió de Superiors Generals i va participar en cinc Sínodes de Bisbes, entre els quals aquest dedicat a la vida consagrada.

Poc temps després de deixar de ser general, l'agost del 2010, i per exprés desig del Papa Benet XVI, el P. Tobin és nomenat secretari d'un dels dicasteris vaticans més importants: la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, càrrec que comporta el rang d'arquebisbe. Així, va ser ordenat bisbe el 9 d'octubre de 2010 a la Basílica de Sant Pere pel Cardenal Tarsicio Bertone.

Durant aquest poc temps hem de dir que el servei ha estat molt àmpliament acceptat i valorat en els àmbits de la vida consagrada. Juntament amb el nomenament del nou President, Mons. João Braz de Aviz, ha produït un canvi molt positiu en els plantejaments de la Congregació.

Cal posar de relleu que tots aquests alts càrrecs i responsabilitats no han fet que Mons. Tobin, el P. Tobin, deixi de ser una persona molt propera, senzilla i cordial, que ens parla sempre amb un somriure als llavis i amb una mirada afable.

Mons. Tobin, gracias una vez más por estar con nosotros. Con gusto escuchamos su mensaje de esperanza.

P. Màxim Muñoz Duran
President de l'URC

“La crisi de vocacions religioses no és universal, és només occidental”

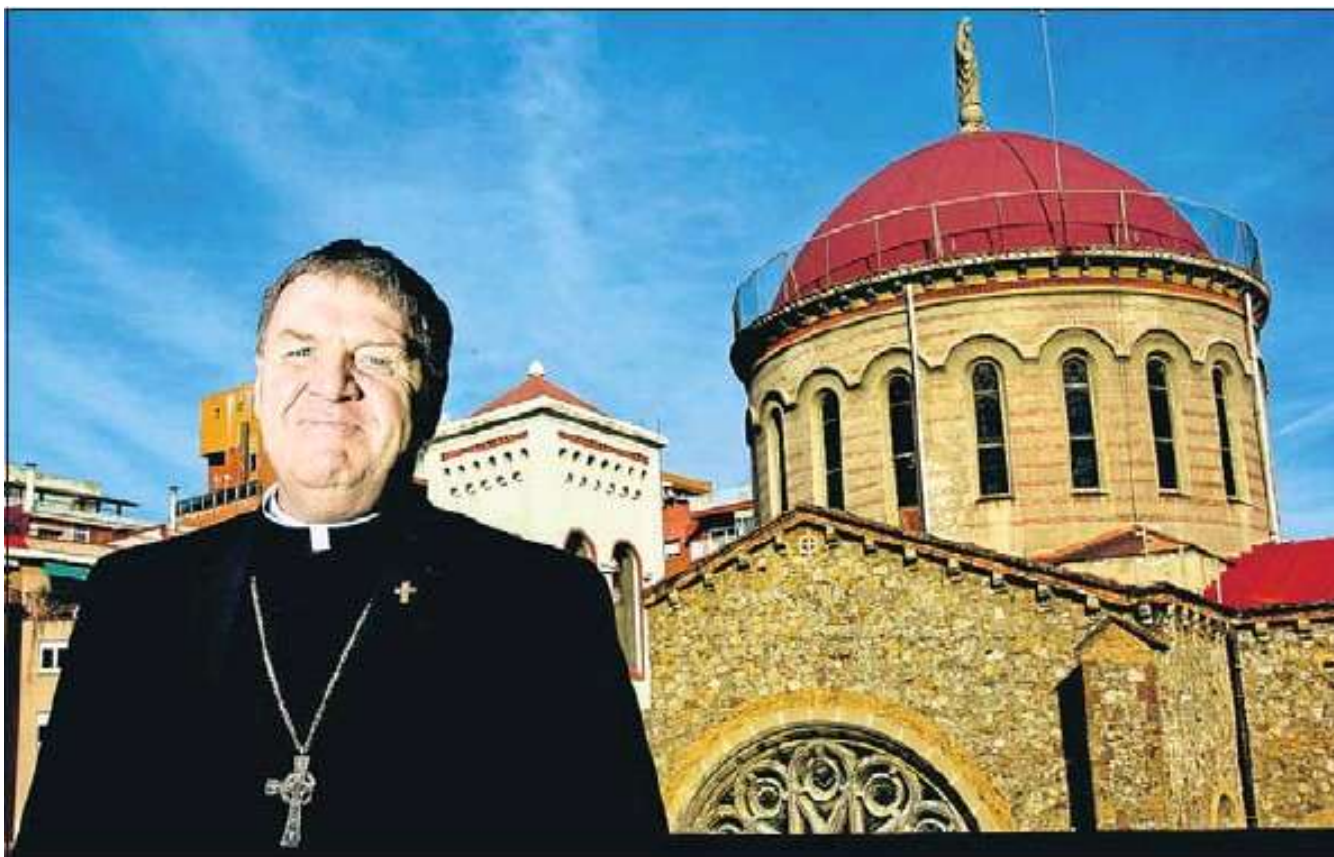
Joseph William Tobin, arquebisbe, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica

María-Paz López – *La Vanguardia*, 18 desembre 2011

La vida religiosa a l'Església catòlica es declina en ordes femenins i masculins, i en formes de vida consagrada variades. L'arquebisbe Joseph William Tobin és des del setembre del 2010 el número dos de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, el dicasteri vaticà que supervisa aquest vast univers. El redemptorista Tobin (Detroit, 1952), que va ser superior general del seu orde del 1997 al 2009, va fer dijous a Barcelona una conferència organitzada per la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

A Roma circula aquesta broma: quin és el misteri més gran de l'Església catòlica? El nombre exacte de congregacions religioses femenines al món.

Ha, ha, ha, ni tan sols Déu no ho sap. Són unes dues mil i escaig. Però, si comptem el nombre de persones, la vida religiosa és majoritàriament femenina. La componen 1.300.000 persones al món, de les quals el 80% són dones.

LLIBERT TEIXIDÓ L'arquebisbe Tobin, a la terrassa de la cúria dels claretians, amb la cúpula del Cor de Maria al fons

Aquesta varietat es fa difícil d'entendre per a la societat. Per què tants carismes?

Es tendeix a reduir el carisma a una obra o a una acció pastoral, quan, en el sentit més profund, un carisma és un do de l'Esperit Sant que enriqueix l'Església, l'embelleix. Hi ha congregacions que no fan res útil, com les monges de vida contemplativa, que, vist de manera pragmàtica, no fan res. Però existeixen per donar prioritat a Déu. M'agrada utilitzar la selva

amazònica com a comparació. Així com hi ha la diversitat ecològica de la selva, que li dóna futur com a ecosistema i permet que el món respiri, la diversitat en la vida religiosa dóna futur a l'Església, l'ajuda a respirar. No és dir que els carismes no puguin dialogar entre si, o que no es plantegi una col·laboració intercongregacional, però cal respectar la diversitat.

Però hi ha una escassetat creixent de vocacions a Occident.

Quan era superior general dels redemptoristes, vaig tractar generals i superiores. El llavors superior dels caputxins, un canadenc, deia de la crisi de vocacions: "Ja s'ha acabat. Fa cinquanta anys, el nostre orde no tenia vocacions a l'Àfrica ni a Àsia, i ara sí". La crisi de vocacions no és universal, és només occidental. El pare Kolvenbach, anterior general dels jesuïtes, raonava sobre els motius pels quals joves de l'Àfrica o Àsia ingressen en la Companyia de Jesús. Segons ell, no és per motius econòmics ni per progressar, sinó perquè provenen d'Esglésies *ben escalfades*. Aquesta vida eclesial és el forn que produeix una varietat de vocacions: a la vida religiosa, al sacerdoci i al matrimoni compromès.

CASOS D'ABUSOS SEXUALS
"Va ser també un abús de confiança, els pares de família creien que podien estar tranquils"

L'Església catòlica a Occident no està "ben escalfada"?

Potser hem congelat una miqueta el fervor inicial. Però cal tenir una vista àmplia: en la història de l'Església la vida consagrada ha tingut alts i baixos. El creixement explosiu que va tenir a la primera meitat del segle XIX és anòmal, ja que sempre havia estat de minories. Ara hem d'afrontar la caiguda numèrica.

Com es gestiona ara l'arribada de joves de països en desenvolupament a ordes religiosos històrics d'origen europeu?

Les comunitats internacionals de religiosos o religioses poden ser una benedicció; els membres no han de sacrificar la seva cultura per ser deixebles de Crist. La reacció al món globalitzat és enfortir fronteres i marcar la identitat nacional o cultural; això no és del tot dolent. Però sí que ho és si una institució enforteix fronteres, crea zones d'exclusió. "Allà hi ha els que no són com nosaltres", pensen. Les comunitats internacionals han d'estar ben preparades, ja que si existeix una hegemonia amagada en el seu si, la primera carta que es juga és la cultural. Es diu: "No ens entenem perquè vostè és asiàtic, i jo sóc africà, o europeu".

I són els casos d'abusos sexuals a nens comesos per sacerdots i religiosos.

És un malson. Per a les víctimes, sens dubte. I per als religiosos i sacerdots que mai no havien vist ni fet una cosa així, és gairebé una marca de Caïn. Va ser un abús de confiança terrible: els pares de família confiaven els fills, en un món tan insegur, perillós... a un sacerdot o un germà religiós, pensant que podien estar tranquils. No va anar així en molts casos. Ara –i hem de dir-ho en veu baixa per no semblar que ens posem a la defensiva– hem d'instar la societat a detectar aquests abusos en altres àmbits, com la família. L'Església ha de netejar la casa, però altres institucions també.

Paraules del Sr. Cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la clausura de l'acte acadèmic amb motiu de la Commemoració del 15è aniversari de *Vita consecrata*. Facultat de Teologia de Catalunya, 15 de desembre de 2011

Concloem un acte acadèmic i pastoral molt significatiu i molt important. Hem commemorat el quinzè aniversari de l'Exhortació Apostòlica Postsinodal *Vita consecrata* del beat Joan Pau II, de 25 de maig de 1996.

Aquesta commemoració promoguda per la Unió de Religiosos de Catalunya i per la Facultat de Teologia de Catalunya ha estat un agraïment a l'estimat Papa Joan Pau II per aquest obsequi que ens va oferir ara fa quinze anys sobre uns membres de l'Església, molt importants per la seva vocació i per la munió de carismes que viuen i actuen al servei de l'Església universal, una i única de Crist i de cadascuna de les Esglésies diocesanes.

Per les riques paraules del President de l'URC, el P. Màxim Muñoz, i per la interessant i suggeridora conferència que ens ha donat l'Arquebisbe Josep William Tobin, Secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, tots tenim plena consciència de l'oportunitat i de la conveniència del document pontifici que avui commemorem.

El Papa va voler dedicar un Sínode de Bisbes al tema de la vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món. La vida consagrada ha existit i existirà sempre a l'Església. Forma part de la seva riquesa espiritual i contribueix moltíssim a l'assoliment de la missió de l'Església. La vida dels consagrats i consagrades en el seguiment radical de Jesús amb els consells evangèlics dóna un testimoni molt necessari a la mateixa Església i al món de lliurament a Déu, de consagració de la seva vida, de despreniment de les coses del món, i de servei a una

munió de necessitats materials i espirituals que tenen les persones i les societats avui.

Podríem preguntar-nos per veure el molt que estan fent els instituts de vida consagrada: ¿Què seria de la nostra societat, de les nostres ciutats i pobles, sense la presència d'aquests homes i dones consagrats i de les seves famílies? Jo recordo, com repetia el qui fou President de la Generalitat de Catalunya, el Molt Hble. Jordi Pujol, que ell deia que quan anava als pobles de Catalunya podia constatar si hi havia hagut una escola de religioses. Poso un altre exemple: l'harmoniosa col·laboració i relació entre els religiosos i religioses del món escolar i els bisbes de Catalunya, amb la Fundació de l'Escola Cristiana, que està presidida per l'Arquebisbe de Barcelona.

El Concili Vaticà II va oferir a l'Església un riquíssim contingut pastoral i espiritual en l'eclésiologia de comunió que ha demanat a totes les realitats eclesials revisar la seva vida i actuació per tal d'incorporar l'*aggiornamento* conciliar. Tots recordem el treball que els instituts de vida consagrada van realitzar els anys postconciliaris per reformar les seves Constitucions a la llum del Concili Vaticà II, principalment de les Constitucions i del Decret *Perfectae*

Caritatis. I després de trenta anys del Concili, el Papa Joan Pau II ens ha deixat aquesta Exhortació postsinodal *Vita consecrata*, que ha enriquit els instituts de vida consagrada després d'un període d'experimentació de les seves noves Constitucions. Després del Concili es va anar a les arrels, al carisma del fundador o fundadora. L'Exhortació Apostòlica, 30 anys després, demana fidelitat creativa.

Tots els membres de l'Església estem interessats en la vida dels instituts d'homes i dones consagrats, perquè són Església i perquè han incidit i incideixen molt en la vida cristiana de moltíssims cristians i de moltíssimes realitats eclesials. Els bisbes del Sínode van dir moltes vegades que la vida consagrada "de re nostra agitur", "es quelcom que ens afecta". En realitat, la vida consagrada està en el cor mateix de l'Església, com a element decisiu per a la missió, ja que indica la naturalesa íntima de la vocació cristiana i l'aspiració de tota l'Església Esposa vers la unió amb l'únic Espòs.

Les famílies de consagrats i consagrades estan i viuen en el si de l'Església diocesana, en la qual està present i operant tota l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica. Per això, els instituts de dret pontifici també han de cercar el bé de l'Església particular per cercar el bé de l'Església universal, com ens recorda el decret conciliar *Perfectae Caritatis*.

Respectant sempre l'exempció que contribueixi a donar unitat a tot l'institut d'àmbit universal i al servei del Successor de Pere, en bé de tota l'Església, cada institut es fa ben present en la porció del Poble de Déu presidida per un bisbe, successor dels Apòstols, per tal de treballar per l'assoliment de la missió de l'Església.

Desitjo agrair el servei que els instituts de vida consagrada estan realitzant a la nostra estimada Església de Barcelona en molts camps de la pastoral i en el camp social, en la pobresa i marginació, en l'educació, en la cultura i en els mitjans de comunicació social, sense oblidar l'ajut molt valuós en les parròquies, arxiprestats i en l'àmbit diocesà. La *Vita consecrata* ja parla de la importància que té la col·laboració de les persones consagrades amb els Bisbes per al desenvolupament harmoniós de la pastoral diocesana (cf. n. 48).

I us demano encara més. La nostra Església de Barcelona en comunió i sintonia amb l'Església universal ha iniciat un nou Pla Pastoral dedicat plenament a la nova evangelització. *Vita consecrata* us diu que per fer front de manera adequada als grans desafiaments que la realitat actual posa a la nova evangelització, es requereix que la vida consagrada es deixi interpel·lar contínuament per la Paraula revelada i pels signes dels temps (cf. n. 81). Joan Pau II us diu que "la nova evangelització requereix personalitats sòlides, animades pel fervor dels sants... Exigeix dels consagrats i consagrades *una plena consciència del sentit teològic dels reptes del nostre temps...* Per a una profitosa inserció dels Instituts en el procés de la nova evangelització és important la fidelitat al carisma fundacional, la comunió amb tots aquells que en l'Església estan compromesos en la mateixa realitat, especialment amb els Pastors, i la cooperació amb tots els homes de bona voluntat" (n. 81).

Tobin: “L’audàcia evangèlica ha empès els religiosos i religioses als llocs difícils”

(Jordi Llisterra – CR – Vegeu: <http://www.catalunyareligio.cat/articles/19604>)

“La clau de la vida religiosa no està en el contingut del missatge, sinó en la credibilitat del testimoni. La gosadia i l’audàcia evangèlica ha empès els religiosos i religioses als llocs difícils fins al risc i el sacrifici efectiu de la vida”. Aquest és el reconeixement que va fer aquest dijous a Barcelona el secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada, **Joseph W. Tobin**.

En un acte organitzat per la Unió de Religiosos de Catalunya, Tobin va emmarcar el testimoni actual de la vida religiosa en la “fidelitat creativa” com a signe d’esperança del món i com a “servei als pobres i marginats que alimenta l’esperança on regna el desànim”. A partir del Vaticà II i de l’exhortació apostòlica *Vita consecrata* va definir la vida religiosa com un compromís amb l’estil de vida de Jesús.

El president de l’URC, **Màxim Muñoz**, va presentar l’acte a la Facultat de Teologia de Catalunya com una manera de “compartir el que som i el que fem al servei de l’Església i la societat” a la recerca “d’una societat fraterna i justa, sensible també als valors transcendents i de l’Evangeli”.

L’acte va estar presidit pel cardenal **Lluís Martínez Sistach** que va agrair el servei dels instituts de vida consagrada en la vida diocesana. El secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, **Joan-Enric Vives**, i el responsable de la relacions amb els instituts de vida religiosa, **Romà Casanova**, van ser els altres bisbes catalans presents en l’acte. També hi van assistir el director general d’Afers Religiosos, **Xavier Puigdollers**, i nombrosos provincials i representants de les congregacions presents a Catalunya.

Josep W. Tobin va fer un breu estada de 24 hores a Barcelona per pronunciar la conferència i es va mostrar impressionat per la visita a la Sagrada Família. L’arquebisbe Tobin va ser Superior General dels Redemptoristes i des del setembre del 2010 és secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, l’organisme pontifici encarregat de la relació amb els religiosos.

Aquí podeu veure un resum de l’acte:

http://www.youtube.com/watch?v=ldZ_mNVZfKE&feature=player_embedded

http://www.youtube.com/watch?v=moRLAGwqqqo&feature=player_embedded

Marga Bofarull, nova presidenta de l’Institut Borja de Bioètica

(CR) El centre pioner en el debat i la recerca bioètica a Catalunya té nova presidenta. **Marga Bofarull**, religiosa del Sagrat Cor, substitueix el jesuïta Francesc Abel, fundador del centre i des fa uns anys allunyat de la seva activitat per motius de salut.

Margarita Bofarull Buñuel és llicenciada en Medicina i Cirurgia i en Teologia. És professora de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Universitat Centroamericana (UCA) d’El Salvador. Actualment és també vicepresidenta de la CONFER -la federació de religiosos d’Espanya- i des del 2009 era vocal de l’Institut Borja de Bioètica. Del 2005 al 2011 va ser provincial d’Espanya Nord de la Societat del Sagrat Cor.

Bofarull serà la **primera dona** que assumeix aquesta responsabilitat a l'Institut Borja de Bioètica per decisió d'un patronat liderat pels **jesuïtes**, que en van promoure la creació al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, i per l'Orde Hospitalari de **Sant Joan de Déu**, que actualment acull l'Institut al seu recinte hospitalari de Barcelona.

El reconeixement de l'Institut Borja es deu a la dedicació que hi ha tingut durant 35 anys el pare **Francesc Abel**, pioner a Catalunya i Europa en aquest àmbit, un tema de frontera que suscita intensos debats en l'àmbit eclesial i científic.

Doctor en medicina, especialista en obstetricia i ginecologia, llicenciat en filosofia i teologia i format com a investigador als Estats Units, ell va considerar fonamental **crear a Catalunya el primer centre de bioètica** de l'Estat espanyol. Amb motiu d'aquest relleu, s'està preparant un acte d'homenatge i reconeixement al pare Abel.

L'Institut Borja de Bioètica va ser **fundat l'any 1976**. Després de treballar durant 8 anys adscrit a la Facultat de Teologia de Catalunya, es va constituir com a fundació privada el 1984. Des de 2000 és institut universitari per la seva integració a la Universitat Ramon Llull com a entitat federada.

Perfil biogràfic

Margarita Bofarull Buñuel va néixer a Barcelona el 2 de febrer de 1961. Ha estat provincial de la Província d'Espanya Nord de la Societat del Sagrat Cor des de 2005 a setembre de 2011.

Llicenciada en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Barcelona, 1985. Llicenciada en Teologia, especialitat Moral, per la Facultat de Teologia de Catalunya, 1994.

Postgrau en Medicina Tropical per la Universitat de Barcelona (Hospital Clínic), 1995.

Vicepresidenta de CONFER Espanya (des de novembre 2009).

Professora de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Universidad Centroamericana José Simeón Cañas (UCA) d'El Salvador.

Cloenda-Bicentenari del naixement de Francesc Palau i Quer

Entitats convocants: Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes

Lloc: Aitona (el Segrià) – Església Parroquial de Sant Antolí

Dia: 29 de desembre de 2011, dijous

Hora: a les 7 de la tarda

Jornada de Religioses i Religiosos en Barris Obrers

El desig d'estar al costat dels que pateixen amb humilitat, en un pla d'igualtat

Carmen García – Barcelona – *Catalunya Cristiana*

El dia 26 de novembre va tenir lloc la XVIII Jornada de Religiosos i Religioses en Barris Obrers i Populars al Col·legi Sagrat Cor del Besòs. Mn. Pepe Rodado, de la parròquia del Bon

Pastor i delegat diocesà de la Pastoral Obrera, va ser l'encarregat de la presentació i coordinació. Mercè Solé, treballadora social, laica i política, va oferir una ponència sota el títol *Temps de crisi, temps de lírica*.

Després d'una pregària, Mn. Rodado va començar l'acte destacant la vessant espiritual del treball: «Pel treball tenim l'oportunitat de col·laborar amb Déu en la seva funció creadora, per tant l'atur té moltes conseqüències.»

A continuació, Mercè Solé va destacar que, tot i les terribles conseqüències de la crisi, hem d'aprofitar l'oportunitat de veure l'essencial de la vida en un món on hi ha moltes coses supèrflues: «Hem de recuperar les coses imprescindibles, que són les coses invisibles.»

A la primera part de la intervenció va fer un repàs de l'actual situació social: «El que veiem no sempre és», ressaltant que hem de veure la realitat en tota la complexitat: «S'intensifiquen les conseqüències de la crisi en créixer el dolor de les persones, tant pel nombre com per la profunditat del dolor. Contemplem amb estupor com es desfà l'estat del benestar i una certa igualtat d'oportunitats per a tothom. Els assessors polítics i els economistes van per darrere dels problemes i no per davant. Fa l'efecte que el col·lectiu més pobre és el que abusa, i això és deshonest. Les condicions laborals empitjoren i es fan precàries, i així i tot assistim a un augment del consumisme que arriba a un nivell escandalós, per exemple, amb la compra de tecnologia: mòbils, iPads,

ordinadors, etc. L'esport d'elit i competició: automobilisme, futbol, etc., ocupa un lloc cultural excessiu i arriba a ser alienador. És el nou pa i circ.»

També va al·ludir als polítics: «El moviment del 15-M és un motiu d'esperança, però no ha canalitzat les propostes. Els polítics es veuen afeblits. És fàcil criticar-los però difícil comprometre's amb les institucions democràtiques. Hem de trobar noves formes de participació de la ciutadania en els problemes socials. Els cristians ens hem de fer visibles en la societat i prendre l'opció preferent pels pobres. És difícil transmetre l'experiència de la fe en el món actual, però hem de contemplar les coses des de la perspectiva que Déu ens estima, sentir-nos implicats en l'obra de Déu.» I va remarcar: «El que canviarà la història és l'actitud de Jesús: la pobresa i el patiment de Jesús, l'experiència compartida de Jesús a la Creu.»

A la tercera part va fer una proposta d'actituds: «La nostra vida és sagrament d'esperança, hem d'actuar de manera que la nostra esperança en Déu sigui més forta que la crisi, que les accions que portem a terme estiguin arrelades en l'Evangeli. Quan els recursos són escassos s'ha de treballar la creativitat, mantenir i conrear el bon humor. Reconèixer que la situació de benestar no ens feia tan feliços. La crisi resitua els valors.»

I al·ludint al títol de la conferència va ressaltar: «Cal gaudir de la bellesa. La bellesa ens fa feliços, ens fa millors. Hem de veure les coses positives i les capacitats dels altres fins i tot dels menys capacitats i els menys afavorits, que sentin que els valorem per la seva dignitat i la seva capacitat.»

També va assenyalar que en la situació actual cal gratuïtat, no lideratge, ser capaços de treballar pels altres: «Hem de treballar amb sentit col·lectiu entenent que una millora si no és col·lectiva no és millora. Cal recuperar la consciència de classe entenent que el futur és comú.»

No ideologitzar, la vida social i política porten al diàleg. Veiem la política des d'un punt de vista negatiu però de fet avancem poc en la comunió d'idees. Hem de fer un esforç de comunicació.

Els cristians som privilegiats per tenir grups de comunitats on poder parlar i sentir-s'hi escoltats.»

A continuació es va fer una feina de grups dels religiosos, que després d'un dinar van passar a exposar les seves conclusions. En primer lloc van voler confirmar la seva presència als barris acompanyant els més desfavorits en una relació d'horizontalitat, de tu a tu: «Volem oferir una presència plena d'humilitat, no tant d'anar al cap, sinó d'estar al costat dels que més pateixen.

Atendre les persones, intentant resoldre'n els problemes amb fórmules i propostes clares. Hem de fer visibles els problemes dels més pobres, conscienciar sobre les causes i denunciar-los. Com que som un col·lectiu d'edat que no tenim grans capacitats d'iniciativa, ens hem d'unir i donar suport a altres projectes, tant d'Església com socials.»

La jornada va acabar amb la celebració de l'Eucaristia.

«Pel treball tenim l'oportunitat de col·laborar amb Déu en la seva funció creadora, per tant l'atur té moltes conseqüències.»

Nadal en temps de foscors i d'incerteses

*En un temps de foscors
i d'incerteses, la celebració
del naixement de Jesucrist
és una llum portadora
d'esperança, que ens crida,
també, a la solidaritat
amb els qui experimenten
alguna forma de mancança
material o espiritual.*

Bon Nadal!

*+ Josep Maria Jole
Abat de Montserrat*

Montserrat, Nadal de 2011

Interessant Congr s anual de Vida Religiosa del Claretianum (Roma)

Fernando Prado, cmf - 16 Diciembre 2011

Hoy concluye el interesante y conocido **Convegno anual del CLARETIANUM** sobre vida religiosa. Este año, el tema ha sido un **tema muy actual y preocupante**. Bajo el título: **Un futuro para la vida consagrada.   Tiene aún sentido consagrarse a Dios?**

numerosos teólogos de prestigio y estudiosos han aportado sus conocimientos y sus opiniones ante un Aula Magna abarrotada de gente en la Universidad Urbaniana.

El congreso ha tenido lugar durante **los días 13 y 17 de diciembre** y ha contado con figuras de prestigio, entre ellas, algunos españoles, como el **Prof. Arturo Pinacho**, profesor de Historia en el Claretianum y el prestigioso teólogo internacionalmente conocido, Prof. **José Cristo Rey García Paredes** (Catedrático del ITVR de Madrid), quienes han participado junto con otros profesores y teólogos de otros países: Amedeo Cencini, Antonietta Potente, Giancarlo Rocca, Giselle G mez...

Monseñor Fisichella (Dicasterio para la nueva evangelización) también ha

participado estos días en el congreso con una interesante intervención sobre la nueva evangelización y la vida consagrada.

Como es habitual, las **conferencias de este interesante congreso** serán traducidas al español y publicadas por la **editorial cat lica Publicaciones Claretianas**, la editorial al servicio de la vida consagrada.

L'Editorial Proteus concedeix el premi "Valors" a la Gna. Vict ria Molins

El 12 de diciembre, en el Colegio de Licenciados en Filosofía y Letras y en Ciencias de Catalunya, en Barcelona, tuvo lugar la entrega de la tercera edición de los Premios Proteus de  tica, unos galardones con los que la Editorial Proteus pretende distinguir aquellas iniciativas, trabajos, empresas o personas que, de una manera significativa, han descrito, analizado, tratado, promovido la  tica y los valores sociales o han contribuido a su difusión a la sociedad con sus acciones y su ejemplo.

La Editorial Proteus se define a sí misma como "un proyecto de edición y venta de textos que tienen a la  tica como eje vertebrador de contenidos. Nacida en 2008, surge con la pretensión de contribuir a la difusión de valores configurando una ciudadanía responsable, atenta a los desafíos éticos del siglo XXI. Si la  tica nació hace miles de años con la esperanza de servir como criterio compartido para la vida feliz en comunidad, su razón de ser sigue siendo plenamente válida a fecha de hoy. Es un proyecto multidisciplinar que aspira a situar a la  tica en el centro de las referencias de nuestra vida cotidiana. Quienes impulsamos y creemos en

el proyecto somos conscientes de la conveniencia de recuperar a la Ética como instrumento no retórico, sino real, en una época plagada de incertidumbres. La Ética es hoy más necesaria que nunca. Más que nunca, sentimos la necesidad de recurrir a criterios que nos orienten, a respuestas para un mundo desconcertante. Más que nunca, buscamos asideros que, no como respuesta infalible, sino como sugerencia, nos ayuden a conformar nuestras propias opiniones y a actuar en consecuencia”.

Este año, por primera vez, la Editorial hizo entrega del premio especial **VALORS**, promovido por la Associació Cultural Valors, vinculada a los Premios Proteus de Ética. Este premio se le concedió a la Hna. Victoria Molins, de la Compañía de Santa Teresa de Jesús, por su trayectoria y dedicación a promover valores humanos y sociales en el barrio del Raval. Al recibir el premio, la Hna. Victoria dijo, entre otras cosas: “Mi sorpresa fue grande, porque nunca me he sentido merecedora de un premio. Yo siempre había pensado que los premios se daban por méritos y lo que yo vivo no es un mérito sino un **regalo** de Dios. Por eso mi primer impulso fue ir a la oración y decirle a Jesús que Él era el merecedor del premio y a Él se lo ofrecía, ya lo único que yo quiero hacer es lo que Él hizo. Por otra parte me parece digno de mención el hecho de que se **valore** no un mérito como crear una organización o dirigir un proyecto, sino **estar** simplemente al lado de los más pobres, que es lo único que yo hago, compartiendo con ellos la impotencia”.

En los III Premios Proteus de Ética se premian las siguientes categorías:

Personalidad del año en el ámbito social, concedido a Arcadi Oliveras, "por su compromiso ante diferentes causas, por la defensa de los derechos humanos, por proponer alternativas a la crisis actual y por animar a los adolescentes a no perder nunca la esperanza".

Personalidad del año en el ámbito de la cultura y la comunicación, concedido a la periodista Mónica Bernabé, "por su trabajo periodístico en Afganistán, en donde es corresponsal, y por su trabajo al frente de la Associació pels Drets Humans a l'Afganistan".

Iniciativa Empresarial, el Jurado ha querido reconocer el papel del Viver de Bell-Lloc, "por su doble apuesta: comercio ecológico de proximidad e integración social y laboral de discapacitados mentales".

Proyecto Social, concedido a la Comunitat de Sant Egidi, "por trabajar a favor del diálogo interreligioso y actuar de mediadora en conflictos bélicos".

Proyecto Pedagógico, concedido al Coro Vivaldi, Pequeños Cantores de Catalunya, coro infantil escolar de la Escola IPSI, "por transmitir y ayudar a vivir a los adolescentes valores como el esfuerzo, el trabajo bien hecho, la decisión, el respeto a los compañeros, la búsqueda permanente de mejora y superación".

Cultura y Comunicación, concedido a la revista infantil *Cavall Fort*, "por los valores transmitidos a los más pequeños durante sus 50 años de historia, en los que ha editado unos 1.200 números".

Commemoració dels 325 anys de presència educativa de les Dominiques de l'Ensenyament a Tarragona

L'any 1684 arribaren a Tarragona dues germanes Dominiques del beateri de Barcelona fundant, dos anys més tard, la primera casa-convent per dedicar-se, entre altres tasques pastorals i socials, a l'educació. S'instal·laren en una casa del carrer Arc de Sant Bernat, al

costat de l'actual Plaça del Fòrum, i l'any 1696 es traslladaren al convent que els Pares Dominics deixaren a la Plaça del Pallol per ocupar un nou i gran edifici a la Plaça de la Font, el que avui dia és l'Ajuntament de la ciutat. L'any 1951 l'antic col·legi que en aquell temps s'anomenava del Beateri de Sant Domènec passà a un nou edifici del carrer Rovira i Virgili, ubicació actual del col·legi de les Dominiques de l'Ensenyament de la ciutat de Tarragona.

Aquest curs 2011-2012 la comunitat educativa del col·legi es disposa a celebrar els 325 anys de fundació religiosa i educativa de la comunitat de germanes Dominiques a Tarragona, pensant que és una institució escolar molt antiga a la ciutat que continua amb la docència i que ho ha anat fent al llarg de més de tres segles de vida d'una manera ben bé ininterrompuda, tot i les èpoques de revoltes i guerres sofertes com la del Francès al segle XIX o la Guerra Civil al XX, moments en què la comunitat religiosa hagué d'abandonar el convent i col·legi trobant-los, a l'acabament dels conflictes, en estat ruïnós. Malgrat tot, les germanes del Beateri de Sant Domènec sempre tornaren a refer els espais amb molt d'esforç per tal de continuar amb la docència i l'evangelització.

Per celebrar aquesta llarga història, el propassat dissabte 26 de novembre les instal·lacions del Col·legi Sant Domènec es vestiren de gala per iniciar la celebració d'aquests 325 anys de presència pastoral, social i, sobretot, educativa a la ciutat de Tarragona. La jornada s'inicià amb una emotiva i participativa eucaristia presidida per l'Arquebisbe, Monsenyor Jaume Pujol Balcells, a la capella de l'escola i amb la presència de la rèplica de la imatge de la Mare de Déu del Claustre per celebrar-se, també aquest any, el centenari de la seva coronació canònica. A continuació, tingué lloc l'acte acadèmic d'inauguració de la commemoració a la

sala d'actes del col·legi, amb la presidència del **Sr. Arquebisbe**, de la **Gna. Maria Jesús Equiza** com a representant de la **Fundació i Congregació Dominiques de l'Ensenyament**, de la representant de la **Titularitat del col·legi Sra. M. Josepa Tomàs**, del **Sr. Enric Puig SJ** com a **secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya**, de la **Sra. M. Àngels González**, **directora dels SSTT del Departament d'Ensenyament de la Generalitat** a Tarragona, i de la **Sra. Begoña Floria**, **consellera i tinent**

d'alcalde de l'Ajuntament de la ciutat. Tots ells adreçaren unes paraules, al nombrós públic present, sobre aquesta llarga i fecunda història de les Dominiques i la seva escola de Tarragona després que el **director del centre**, el **Sr. Marcel Pallejà**, iniciés l'acte amb una pinzellada històrica dels més de tres segles de vida de la comunitat i fes un agraïment públic a totes les institucions i persones que han fet possible aquest llarg camí en la història de la ciutat. L'acte continuà amb la presentació i interpretació, amb sacs de gemecs i timbal, de la peça de música titulada **Caminant**, obra del director musical dels **Sacaires de Tarragona Sr. Francesc Sans**, escrita amb motiu d'aquests 325 anys. Els Sacaires tancaren l'acte interpretant varies nades tradicionals. Un aperitiu al pati del centre fou el final d'una exitosa jornada festiva, plena d'emocions i amb una altíssima participació de tarragonins i tarragonines, membres actuals i antics de la comunitat educativa, famílies, alumnes i exalumnes, i moltes persones vinculades per servei professional o amistat al col·legi, així com membres de les comunitats religioses i dels equips directius dels centres que la Congregació té tant a Catalunya com a la resta de l'estat espanyol.

Els actes dels 325 anys de les Dominiques de Tarragona continuaran dijous 19 de gener de 2012, a les 20 h, amb la xerrada **Educar de bon humor**, que pronunciarà, a la sala d'actes, el periodista Sr. Carles Capdevila, i tindran continuïtat al mes de març amb el pelegrinatge de tota la comunitat educativa i de germanes a Montserrat, per fer ofrena de l'aniversari a la Mare de Déu, al mes d'abril amb una concentració de grups musicals a Tarragona sota el lema **325 anys, 325 músics**, i al mes de maig amb els actes de cloenda que seran una taula rodona sobre **Escola cristiana i família, èxit escolar**, la **II Mostra nocturna de cultura popular i tradicional** que consistirà en una cercavila de gegants, nans, grallers, balls populars i castellers pels indrets de la ciutat on han tingut convent la comunitat de Dominiques en aquests més de tres segles, un dinar de germanor, la presentació d'un nou himne a Sant Domènec creat per Mn. Joan Àguila i interpretat pel grup de música religiosa tarragonina **Canta la teva fe** i una eucaristia final d'acció de gràcies al col·legi per tota la celebració viscuda al llarg del curs.

A Tarragona donem gràcies a Déu per aquesta llarga i fecunda història d'educació evangelitzadora de les Dominiques de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció.

Els alumnes del CEVRE preparen el Nadal

El pasado 3 de diciembre, los alumnos del CEVRE nos hemos reunido en el noviciado de las hermanas de la Pureza de María en San Cugat para tener un día de retiro y encuentro dentro de la celebración del Adviento. Hemos comenzado el día con una oración en la capilla al estilo de Taizé. A continuación el fraile capuchino Josep Manuel Vallejo, profesor nuestro, nos ha hablado sobre las distintas formas de revelarse Dios, también nos ha propuesto una serie de textos bíblicos con los que hemos podido orar a lo largo de la mañana. Tras encontrarnos con el Señor, nos hemos reunido en tres grupos para

trabajar una serie de preguntas relacionadas con la escucha de la Palabra. Queriendo ofrecer a Dios lo vivido, hemos compartido todos juntos la mesa del Señor y como final de nuestro encuentro hemos tenido una "divertida" comida fraterna.

125 anys de presència Marista a Girona

(Bisbat de Girona, 17 desembre)

Dilluns, 19 de desembre, se celebren els 125 anys de la presència marista a Girona. Explica la història marista de Girona que "el 19 de desembre de 1886, diumenge, a dos quarts de nou del matí, arriben per tren a l'estació de Girona quatre germans Maristes. Han sortit pocs dies abans de Saint-Paul-Trois-Châteaux (frança). Els quatre germans es diuen Hilarius, Hermile, Helion i Hippolitus, i s'instal·len al carrer Escola Pia, numero 2, amb la finalitat d'aprendre el castellà per després dirigir-se a Argentina".

Des d'aleshores fins ara han passat 125 anys, dedicant el seu carisme a l'ensenyament. Un exemple és el majestuós col·legi a l'avinguda Terradellas de Girona amb formes hexagonals que va marcar aleshores un punt de modernisme arquitectònic.

L'acte que obre aquest aniversari que durarà durant el present curs escolar serà el proper dilluns dia 19 a les 8 del vespre al teatre del col·legi Marista amb una conferència impartida pel Enric Mirambell sobre "Els maristes i Girona". Hi seran presents diferents autoritats, entre elles el bisbe Francesc Pardo.

Diccionari de sants històrics catalans

Joan Arimany i Juventeny (Manlleu, 1966). Editat, recentment, per Farell.

Flama.info, 13 des. 11

El **Diccionari de sants històrics catalans** ofereix, per primera vegada, el recull exhaustiu de biografies de les santes i els sants que han viscut a Catalunya: des dels màrtirs de l'antiguitat fins als més recents, passant pels bisbes, per destacats membres de congregacions religioses de l'època medieval, i pels missioners dels segles XVII al XIX. També hi trobarem aspectes relacionats amb la devoció de cada sant, amb la cultura popular i amb l'art (els seus atributs principals i propostes de visita al patrimoni arquitectònic que se li relaciona).

És, també, una forma diferent que permet endinsar-nos en la nostra història i en les tradicions i religiositat populars del nostre país. En total, són 69 referències a les persones (el 10% de les quals són dones) que el catolicisme, ja sigui per aclamació popular –com se solia fer fins al segle XIII– o mitjançant el procés canònic establert, han estat considerades santes.

L'autor

Joan Arimany i Juventeny (Manlleu, 1966) és llicenciat en Humanitats i diplomad en Educació Social; postgrau en gestió i animació de la cultura popular. S'ha dedicat a la investigació en l'àmbit de la religiositat popular recollint i difonent les manifestacions que se celebren actualment mitjançant la publicació d'articles. Ha elaborat diferents treballs de recerca etnològica vinculats a la temàtica, becats pel Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana. És autor del llibre Devoció, festa i veïnat: capelletes de carrer i capelletes de visita domiciliària a Manlleu.

De 1984 a 1989, va col·laborar en els mitjans de comunicació locals de Manlleu i entre 1999 i el 2001 va exercir la direcció de la revista *El Ter*. Del 1991 al 1995 fou regidor de cultura i jovent de l'Ajuntament de Manlleu, i des de fa deu anys treballa a la Biblioteca Municipal.

La col·lecció Talaia vol aprofundir en la relació entre el cristianisme, la història de l'art i la cultura popular. El primer volum de Mn. Lluís Maria Vericat, **Diccionari de símbols cristians**, fa molt poc traspassat, ha tingut una magnífica acollida, ja se n'han fet dues edicions.

L'editorial Farell Editors pretén divulgar i recuperar valors com el paisatge, les tradicions i la nostra història col·lectiva, que no hem d'oblidar. El principal objectiu és donar a conèixer aspectes de la cultura catalana poc divulgats: cultura popular, llibres de muntanya, cuina tradicional, història i patrimoni. L'editorial, fundada el 1998, vol ser una aposta de qualitat i rigor en les seves publicacions.

Josep Otón, antic professor del CEVRE, Premi Joan Maragall 2011

(Fundació Joan Maragall) El doctor en Història, catedràtic d'ensenyament secundari i professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCRESB) Josep Otón ha estat guardonat amb el XXII Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall (FJM) a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. El títol de l'obra guanyadora és **El reencantament postmodern**, una anàlisi del ressorgiment de l'espiritualitat que s'està produint en diversos àmbits de la vida social. La dotació del Premi Joan Maragall

és de 6.000 €. El veredict del jurat es farà públic aquest vespre en el decurs de la 61a edició de la Nit de Santa Llúcia, la tradicional Festa de les Lletres Catalanes, organitzada per Òmnium Cultural, que enguany se celebra a l'Auditori de Barcelona –i que serà presentada per l'actor d'El Tricicle Paco Mir.

“Aquest retorn del sagrat –afirma Josep Otón– es caracteritza per la ruptura de l'experiència personal amb els referents culturals de la pròpia tradició religiosa. L'individu assumeix el protagonisme en la configuració de les creences i la globalització li aporta els continguts religiosos a partir dels quals confeccionar el seu credo particular”. L'objectiu del treball és, segons l'autor, “establir les bases per a un diàleg entre el cristianisme i els homes i les dones que cerquen l'Absolut a través de les noves formes de religiositat”.

El llibre està estructurat en cinc grans blocs. El primer, *La sintaxi del sagrat*, és un capítol introductor dedicat a delimitar el terreny de la religió i de l'espiritualitat. Així mateix, des d'una perspectiva diacrònica, planteja el procés de desencantament del món, conseqüència de la modernitat, i el seu posterior reencantament, propi de la postmodernitat. L'espiritualitat cosmopolita pretén dibuixar el mapa dels fenòmens coneguts com a «noves religiositats». És una breu descripció de les principals característiques de la Nova Era, els fonamentalismes, les sectes, els substituïts de la religió i les espiritualitats laiques. El tercer bloc, *Els orfes de Déu*, aprofundeix en l'anàlisi d'aquests fenòmens relacionant-los amb la societat postmoderna, interpretant les interaccions que s'estableixen entre experiència i tradició i esbrinant els efectes d'un possible decalatge d'aquestes dues dimensions del sagrat. De la coexistència a la convivència proposa les bases per a un diàleg fecund entre el cristianisme i les noves formes d'espiritualitat. La pluralitat original és una reflexió sobre els textos bíblics referents a

l'origen de l'Església primitiva, tot destacant paral·lelismes amb la situació actual, marcada per la diversitat.

Josep Otón Catalán (Barcelona, 1963) ha escrit diversos llibres sobre espiritualitat i interioritat, i sobre narrativa juvenil. Va dedicar la tesi doctoral a la filosofia de la història de Simone Weil, autora sobre la qual ha escrit: *Totalitarisme, arrelament i nació en l'obra de Simone Weil* (Generalitat de Catalunya, 2007), *Simone Weil: el silenci de Déu* (Fragmenta, 2008), *Història i pedagogia en l'obra de Simone Weil* (Mediterrània, 2009), i *El camino espiritual de Simone Weil* (San Pablo, 2009). Recentment ha publicat *Històries i personatges. Un recorregut per la Bíblia* (Claret, 2009; Sal Terrae, 2010). Ha estat guardonat amb el Premi Serra i Moret (2006) d'assaig sobre valors cívics, el Premi Joan Profitós (2006) d'assaig pedagògic, el Premi de la Càtedra Victoriano Muñoz (UPC) per tesis que defensen el desenvolupament de valors humans i el Premi d'Assaig Bíblic (2008).

El jurat del XXII Premi Joan Maragall ha estat presidit per Pere Lluís Font i format per Narcís Comadira, David Jou, Ramon Pla i Arxé, i Carles Torner. La dotació del premi és de sis mil euros i l'obra guanyadora serà publicada a la col·lecció Cristianisme i cultura (Ed. Cruïlla).

Dues obres guanyen ex aequo el Premi Joan Profitós d'Assaig Pedagògic, en la Nit de Santa Llúcia

(Escolapis) La Fundació Joan Profitós, sota el patronatge de **l'Escola Pia de Catalunya**, convoca aquest premi per estimular la reflexió sobre aquelles accions pedagògiques que malden per desenvolupar íntegrament la persona. El guardó arriba enguany a la XXII edició i el seu lliurament s'ha fet en la Festa de les Lletres Catalanes de la Nit de Santa Llúcia.

Així mateix, enguany, el Jurat, format per experts universitaris del món de la pedagogia, ha atorgat una menció honorífica al treball "Portes obertes. Per una pedagogia de la interioritat a l'escola", que aprofundeix en l'educació del món interior. L'obra ha estat presentada per Helena Esteve, Ruth Galve i Lluís Ylla.

Pedagogia, esports i valors

"Els professionals de l'esport no acostumen a prendre consciència de la dimensió ètica i pedagògica d'allò que fan i la immensa majoria de filòsofs i pedagogs descuiden la praxi esportiva i no la tematitzen com una problemàtica important", afirma Guillem Turró, autor del treball. Tanmateix, "l'única manera de millorar les coses és aturant-nos i examinant-les". Aquest treball neix de la voluntat de fer aquesta mirada global al fenomen esportiu, que és molt més que marques prodigioses i èxits internacionals. Segons l'autor, "vivim en una societat notablement esportivitzada (...) Si ens fixem en els motius pels quals fem esport, veurem que les maneres de relacionar-nos-hi són considerablement ambigües, que no

sempre són positives”. Segons Turró, “l’esport implica elements comunicatius, afectius i recreatius; pot esdevenir una potent fórmula educadora i (...) esperem que contribueixi a humanitzar-nos, considerem que una societat veritablement esportista és una societat civilitzada”.

Seguint una màxima pedagògica, “els nens aprenen més pels ulls que per les orelles”, l’autor destaca el paper que juguen atletes i campions que han mostrat la cara més compromesa de l’esport. Són conductes valuoses que poden servir com a “herois” amb els quals els joves es puguin identificar.

L’objectiu d’aquest projecte és escatir la dimensió ètica de la praxi esportiva, dibuixar un model educatiu vàlid socioculturalment (...) Es tracta de definir unes pautes morals, pedagògiques pensades per a pares, educadors, entrenadors i futurs professionals de les Ciències de l’Educació i l’Esport; ja que “l’esport atresora una profunda vàlua educativa, que fem esport per divertir-nos però també per ser millors”.

Set notes per a una formació del tacte educatiu

L’autora del treball, Anna de Monserrat i Vallvé, ha dedicat el seu treball preferentment a respondre de manera crítica a un doble interrogant pedagògic: quina és la qualitat del ser del mestre o de l’educador? Com es pot formar aquesta qualitat? Segons ella, “l’educació, perquè pugui arribar a ser, ha d’esdevenir una praxi que es construeixi des de la relació ètica amb l’altre; l’educació, per ser-ho, ha d’estar disposada a posar en exercici l’esperit”. El treball guanyador reflexiona a fons en l’acció educativa i els seus principals protagonistes, però també pretén repensar la mateixa condició humana i com de fonamental resulta el ser de l’educador en la transmissió del saber. No busca fer la descoberta de noves qüestions sinó redescobrir-ne algunes d’eternes.

Per a ella, “una de les qualitats de la relació entre un educador i un infant o jove és la del tacte educatiu (...) L’abisme i la incertesa que s’obre davant d’aquesta realitat tan sincrònica, que malda per ofegar educadors i infants en el diluvi de la velocitat i l’eficàcia, esdevé condició indispensable per a imaginar el repte de construir i reconstruir artísticament lligams entre els éssers humans, uns lligams que es construeixen quan el to és el tacte, i el tacte esdevé un company inseparable de totes les accions educatives”.

El treball presenta un primer moviment –en què parla sobre el tacte educatiu i la seva formació– i un segon moviment, que recull les set notes: do –el testimoni i l’altre–; re –la percepció sensible i la sensibilitat perceptiva–, mi –la cura personal i un mateix–, fa –el misteri d’una novetat–, sol –l’horitzó–, la –l’ambient en la relació educativa– i si –una conversa des del marge.

Composició del Jurat

El presideix Joan Mallart, pedagog. Els vocals són Josep Gallifa, catedràtic de la Facultat de Ciències de l’Educació Blanquerna de la URL; Montserrat Riera, pedagoga; Conrad Vilanou, catedràtic de la Facultat de Pedagogia de la UB. Hi exerceix de secretari Marian Baqués, pedagog.

Montserrat Ràdio (100,6FM)

La nit del dissabte 24, a més de celebrar el Naixement de Jesucrist, una llum portadora d’esperança, a Montserrat ho celebrarem també amb l’inici de les emissions regulars de **Montserrat Ràdio** (100,6FM / www.montserratràdio.cat). A partir d’aquest dia, aquesta

emissora posarà a l'abast dels oients els oficis litúrgics de la basílica –en directe– i, enmig d'una radiofórmula musical, informarà de tot allò que es produeix a Montserrat.

Durant les 24 hores del dia, **Montserrat Ràdio** proposa apropar la Paraula –en majúscula i en minúscula– als oients. Des de Montserrat i la comarca del Bages, a través del 100,6 FM, i des de casa, per Internet, a www.montserratradio.cat, o directament des del web principal de Montserrat: www.abadiamontserrat.cat.

Calendari URC-CEVRE 2011-2012

GENER 2012		
9	dl.	Inici de les classes del CEVRE (postulantat i noviciat)
10	dt.	Junta Directiva URC 16.00
11	dc.	Xarxa Àfrica-Europa · Trobada a la seu de l'URC
23	dl.	Reunió mestres de novicis i responsables de formació

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urb@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE Informatiu <i>Horeb</i>	urb.info@gmail.com horeb.urb@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urb@confer.es / Secretaria: urb.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urb@gmail.com
<http://urb.confer.es>